

— Κύριε, ἐξηκολούθησε προσκολλημένη εἰς τὸν βραχιονά μου καὶ πηδῶσα παρ' ἐμοί, κύριε, εἶθε εὐγενής, φαίνεσθε ὅτι εἶθε εὐγενής... λαμβάνετε ὑπὸ τὴν προστασίαν σας τὸ ὑποκείμενόν μου καὶ τὴν τοαλέτταν μου; ... τὴν ἐφόρεσα σήμερον διὰ πρώτην φοράν... Ἄλλὰ, τέλος, ἀδιαφορῶ διὰ τὴν τοαλέτταν μου, θὰ ἔχω ὅμως τὴν εὐχαρίστησιν νὰ περιπατήσω ὀλίγον μαζὶ σας.

Δὲν ἐδυνάμην ν' ἀπωθῶσω αὐτὴν τὴν γυναῖκα καὶ νὰ τὴν ἀφήσω ἐκτεθειμένη εἰς τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἀνεμὸν. Ἐξηκολουθοῦμεν συμβαδίζοντες· ἐκείνη ἐκελάδει, ἐμνηστήριζε τὰ πάντα, ἐγὼ δὲ δὲν ἠδυνάμην νὰ μὴ μειδιάσω ἀκούων τὰς εὐφρολογίας της... Πλὴν, φεῦ! ἐνῶ ἐκάμπτομεν μίαν ὁδόν, παρατηρῶ εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπ' ἐμοῦ ποῖον;... μάντευσε...

— Τὸν μέλλοντα πενθερόν σου;

— Ὅχι μόνον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρεῖς, τὸν συνταγματάρχην, τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν Εὐγενίαν ἐρχομένους πρὸς τὸ μέρος μου ὡς νὰ ἐξεφύτρωσαν ἀπὸ τὴν γῆν. Ἐτίναξα τὸν βραχιονά μου ὅπως ἀπαλλαγῶ τῆς συντροφου μου, ἀλλ' ἐκείνη ὄχι τόσον ἐκ τοῦ φόβου τῆς βροχῆς ὅσον ἐκ διαβολικῆς κακεντρεχειᾶς ἐκρεμάσθη καὶ περιπλέχθη τοσοῦτον ἰσχυρῶς περὶ τὸν βραχιονά μου, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ σταματήσω ἀμηχανῶν. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ ἡ οἰκογένεια ἐπλησίαζε, μὲ ἀνεγνώρισεν, ἐποίησεν ἐν κίνημα, ἔστη πρὸς στιγμήν, καὶ ἐξηκολούθησε βαδίζουσα πρὸς συνάντησίν μου. Τότε ἐνῶ διέβαινον πλησίον μου ὁ συνταγματάρχης ἀναστειλάς τοὺς ὤμους μὲ παρετήρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἡ σύζυγός του μοὶ ἀπηύθυνε περιφρονητικώτατον μορφασμόν, ἡ δὲ Εὐγενία ἠρρυθρίασε καὶ ἔκυψε πρὸς τὴν μητέρα της. Βίτα ἀπεμακρύνθησαν καὶ οἱ τρεῖς, χωρὶς νὰ στραφῶσιν. Ἔστην ὥστε ἀπολιθωθείς.

— Εἰξέυρεις τί μοῦ ἔκαμες; εἶπον πρὸς τὴν νέαν.

— Σοῦ ἔκαμα λοιπὸν τίποτε;

— Κατέστρεψες τὸν γάμον μου.

— Καὶ παραπονεῖσαι δι' αὐτό, ἀχάριστε!...

Προσεπάθησα καὶ πάλιν νὰ ἀπαλλαγῶ.

— Ὅσον δι' αὐτό, ὄχι! εἶπεν ἡ σύντροφός μου κρατοῦσα με σφιγκτᾶ· εἶσαι ἀλεξίβροχόν μου καὶ εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν θάνατον.

Ἐκλείσα ὀρηκτικῶς τὸ κατηραμένον ἔργαλειόν, τὸ συνέτριψα ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ τὸ ἐξεσφενδάνησα εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ· ἡ βροχὴ ἐπιπτε βραχνάια.

— Ἐγὼ σὲ σώζω καὶ σὺ μὲ πνίγεις! ἀνέκραξεν ὁ δαίμων μου καταλείπων με καὶ καγχάζων. Καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως.

Ἐτρεῖξα παρὰ τῷ συνταγματάρχῃ, ἀλλ' ἡ θύρα τῆς οἰκίας του ἦτο κλειστή. Ἐμείνα εἰς τὸν

οἶκόν μου ἐλπίζων ὅτι θὰ ἤρχετο νὰ μοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις. Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ ἤρχισα νὰ μεγεθύνω ἔτι μᾶλλον τὸ στόμα καὶ τὴν μύτην τῶν κοζάκων μου, ἀλλ' οὐδεὶς ἤλθε. Δὲν εἶδον πλέον ψυχὴν ζῶσαν οὔτε ἔξω οὔτε εἰς τὰ παράθυρα. Μετώκησαν ἐν ἄγνοιά μου χωρὶς ν' ἀφήσουν τὴν διεύθυνσίν των. Ἡ Εὐγενία, ὁ πατὴρ της, ἡ μήτηρ της, ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἐρωμένη μου, καὶ ὅτι μὲ κατέλαβον ἐξ ἀπροόπτου... Καὶ πῶς ν' ἀποδείξω πρὸς αὐτοὺς τὸ ἐναντίον;...

Ἐννοεῖς, τώρα; εἶπεν ὁ ζωγράφος, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὸ ἀλεξίβροχόν μου καὶ ἐκτιθέμενος μετὰ πικρᾶς χαρᾶς εἰς τὴν βροχὴν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Ἡ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ὑγιὴς εἶνε σχεδὸν ὠραῖος. — Ἡ καλλονὴ εἶνε μέγα καὶ ὠραῖον πρᾶγμα. — Ὀλίγα περὶ τῆς μεταφυσικῆς τῆς αἰσθητικῆς. — Κάθοδος εἰς ταπεινότερον ἔδαφος. — Πᾶσα ἡλικία ἔχει τὴν ἰδίαν αὐτῆς καλλονήν. — Οἱ κλάδοι τοῦ φοίνικος καὶ αἱ πεῦκαι. — Ἐκαστος ἄς μὲν εἰς ἡν ἐτάχθη θέσιν.

E pure la civiltà richi:de che il bello si congiunga col vero.

Καὶ ὅμως ὁ πολιτισμὸς ἀπαιτεῖ, ὅπως τὸ ὠραῖον συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἀληθοῦς.

(Gioberti.)

La beauté me fait du bien en étant belle.

Ἡ καλλονὴ μὲ εὐεργετεῖ περικαλλῆς οὔσα.

(Victor Hugo.)

Ὅστις εἶνε ὑγιὴς, οὗτος διέτρεξεν ἤδη περισσότερο τοῦ ἡμίσεος τοῦ δρόμου, τοῦ φέροντος πρὸς τὴν καλλονήν. Πᾶσαι δὲ αἱ ὑγιεῖναι συμβουλαί, αἱ διδάσκουσαι τὸ ὑγιεινῶς τρώγειν, τὸ ὑγιεινῶς οἰκεῖν καὶ τὸ ὑγιεινῶς ἐνδύεσθαι συντελοῦσι καὶ πρὸς τὴν ἀπόκτησιν τῆς καλλονῆς.

Πᾶν πλάσμα ἐξεληθὸν ὑγιὲς ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς φύσεως εἶνε ὠραῖον, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ μειδιᾷ ἡ ζωὴ. Πᾶσα δ' ἀντίθεσις, πᾶσα βλάβη, πᾶν κακὸν τὸ ὅποιον ἐπιβάλλει τὸν πόνον ἢ προσβάλλει τὸ πλάσμα τοῦτο, καθιστᾷ αὐτὸ ἄσχημον. Διὸ ἡ ἀσχημία εἶνε πάντοτε ἀρρωστία ἢ τερατωδία, εἶνε πάντοτε ἀποπλάνησις πράγματος ἐξερχομένου τοῦ ἰδιοῦ αὐτοῦ κύκλου, ἦτοι τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ τύπου. Πᾶν πλάσμα δὲ αἰσθάνεται τὴν ἀνοσμίαν τῆς ἀσχημίας, καὶ δι' ὧν τῶν προσπαθειῶν, ἐναγωνίως, ἀκατασχέτως τείνει εἰς τὸ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κύκλον τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ καλλονῆς.

Πᾶν τὸ μετέχον ζωῆς ἐπιζητεῖ τὸ ὠραῖον, ὃ δὲ ἄνθρωπος καὶ ἐπιζητεῖ καὶ δημιουργεῖ αὐτό. Εἰς τὴν μυστηριώδη ἐκείνην κίνησιν τὴν ἀνυψοῦσαν πρὸς τὸ βέλτιον ὅλα τὰ δημιουργήματα τὸ ἄσχημον ἐπιζητεῖ τὸ ὠραῖον καὶ γίνεταὶ ὀλιγώτε-

ρον ἄσχημον, τὸ δὲ ὠραῖον ἐπιζητεῖ πάλιν τὸ ὠραῖον καὶ πολλαπλασιάζει αὐτό, ἐνῶ τὸ καθ' ἑαυτὸ τερατώδες ἀποθνήσκει, διότι εἶνε καταδικασμένον τάχιον ἢ βράδιον εἰς τὴν στείρωσιν. Εἰς τὸν γιγάντειον ὀρίζοντα τοῦ σύμπαντος οἱ παραβλῶπες, οἱ ἀνάπηροι, οἱ δὺσμορφοὶ ἀποτελοῦσιν ὡσεὶ μικρὰν κηλίδα ἐπὶ τοῦ προσώπου ὠραίας γυναικός, ὡσεὶ στίγματα ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου. Ἄλλ' ὅπως οἱ πλανῆται καὶ οἱ ἡλιοὶ τοῦ ἡμετέρου οὐρανοῦ τείνουσι πρὸς ἓνα ἡλίον μεγαλύτερον, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ποτε εἶδε, τοιοῦτοτρόπως οἱ χόρτοι καὶ τὰ δένδρα, τὰ ἔντομα καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὀλόκληρος ὁ ὄμιλος τῆς ζωῆς φύσεως, τείνουσι διὰ μέσου τῆς ἀλύσειας μυριάδων γενεῶν νὰ μεταδώσωσιν ἡμῶς μετὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τὴν λατρείαν τοῦ ὠραίου. Καὶ τὸ ὠραῖον εἶνε ὁ ἄγνωστος Θεός, πρὸς τὸν ὁποῖον διευθύνονται αἱ διάνοιαι καὶ αἱ καρδίαι, ἡ δύναμις καὶ ἡ σκέψις ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι γεννῶνται ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου.

Ἡ φύσις ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον ἀκατέργαστον καὶ βρωμερόν. Ὁ πολιτισμός, ὅστις εἶνε ἡ τέχνη τοῦ ὠραίου, παρήγαγε τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου καὶ τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Belvedere⁴.

Αἱ ἀνάγκαι τοῦ τρώγειν, τοῦ πίνειν, τοῦ κοιμηθῆναι, ταχέως ἰκανοποιούνται, οὔτε πρὸς πλήρωσιν αὐτῶν ἤθελεν εἶναι ἀπολύτως χρήσιμος ἡ ἀτμάμαξα καὶ ὁ τηλέγραφος. Ἄλλὰ πρὸς κατάκτησιν τοῦ ὠραίου, τοῦ ὁποῖου συλλαμβάνομεν τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ ὁποῖον ποθοῦμεν, δὲν ἐξαρκοῦσιν ὄλαι μας αἱ ἐπιστῆμαι καὶ ὄλαι μας αἱ τέχναι. Διότι ὑπεράνω τοῦ θόλου τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ ὑπεράνω τῆς εἰκόνας τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Ῥαφαήλου, ὑπεράνω τοῦ Παραδείσου τοῦ Δάντου καὶ τῆς Πέμπτης Μαίτου τοῦ Μαντζόνι, ὑπεράνω ὄλων τῶν καλλονῶν τούτων, διορῶμεν, ρεμβάζομεν καὶ ποθοῦμεν καλλονὰς τελειοτέρας.

Ἡ διψα τοῦ ὠραίου οὐδέποτε παρηγορεῖται. Τὸ ὠραῖον εἶνε ὁ ἄγνωστος ἡλῖος πρὸς τὸν ὁποῖον βαδίζει ὀλόκληρος ἡ ἀναριθμητὸς πληθὺς τῶν δημιουργημάτων. Καὶ αὐταὶ αἱ κατακτήσεις τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ἀγαθοῦ δὲν γίνονται προσφιλεῖς, εἰ μὴ μόνον ὅταν ἔλαβον τὸ βάπτισμα τοῦ ὠραίου. Καὶ αὐταὶ αἱ μέγισται τῶν αἰσθήσεων ἡδοναὶ δὲν ποιοῦσι τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ, εἰ μὴ μόνον ὅταν συνδυάζωνται μετὰ τοῦ παράγοντος καὶ δημιουργοῦντος ὠραίου, τοῦ μεταμορφοῦντος τὸ δῖπον ζῶον εἰς ἄνθρωπον σκεπτόμενον καὶ ἐλπίζοντα.

Ἐκαστον ὄν, ἐν ἀγνοίᾳ του, τείνει πρὸς τὸ ὠραῖον. Καὶ πᾶν ὠραῖον ἀντικείμενον εἶνε ὁ Βενιαμὴν τῆς φύσεως, ἥτις προστατεύει αὐτό, ὑπερασπίζεται αὐτό, καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς

ζωῆς κατορθοῖ ὅπως τοῦτο ἐπιζῆ τῶν ἀδυνάτων καὶ δυσμόρφων δημιουργημάτων. Καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τῶν βοτάνων καὶ τῶν ζῴων ὁ Πάρις προσφέρει πάντοτε τὸ μῆλον εἰς τὸ ὠραιότατον πλάσμα. Ταῦτα πάντα ἀποτελοῦσιν ἀσυνείδητον οὕτως εἰπεῖν λατρείαν, τὴν ὁποῖαν τὰ ὄντα προσφέρουσιν εἰς τὸν ἄγνωστον Θεόν.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὄχι μόνον ὁ υἱὸς τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν ἐπιγνώσει διερμηνεύς αὐτῆς. Πρωτεύων μετὰ τῶν ἱερέων τοῦ ὠραίου, ὁ ἄνθρωπος ἐπιζητῆ αὐτὸ ἀπανταχοῦ, εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, εἰς τὸν κόσμον τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, εἰς τὸν κόσμον τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν σκέψεων, εἰς τὸν κόσμον τῶν χρωμάτων καὶ τῆς ἁρμονίας, παντοῦ ὅπου ἂν ἀνεγείρηται βωμὸς εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ὠραίου. Φθάνει δὲ ὁ ἄνθρωπος μέχρι τοῦ σημείου νὰ εὐρίσκη τοὺς κανόνας τοῦ ὠραίου ἐξομοιούμενος πρὸς τὸν δημιουργόν.

Καὶ καθήκον εἶνε παντὸς ἀνθρώπου ὄχι μόνον νὰ ἐπιζητῆ τὸ ὠραῖον ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ ποιεῖν ἑαυτὸν ὅσον ἐνεστὶν ὠραῖον. Εἰς τὴν ἀκκτάσχετον ἀνάγκην τῆς φύσεως τεινούσης πρὸς τὸ βέλτιον, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ προσθέτῃ καὶ τὴν ἰσχυροτάτην βοήθειαν τῆς διανοίας του καὶ τῆς πείρας του. Οὗτος πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ τύπον, καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ πλησιάζῃ τὸν τύπον τοῦτον ὅσον τὸ δυνατόν πρὸς τὸν αἰώνιον τύπον τῆς καλλονῆς.

Πᾶς ἄνθρωπος γεννηθεὶς ὑπὸ τὸν ἡλίον ἔχει τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ τύπον τῆς καλλονῆς, διάφορον ἐκείνου ὄλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἄλλὰ τὸ ἰδανικὸν τοῦ τύπου τούτου εἶνε πάντοτε ἀνώτερον ἡμῶν, καίτοι πάντοτε ὑπεράνω τῶν ἡμετέρων χειρῶν. Ἀνάγκη δὲ νὰ τηρῶμεν τὸν ἴδιον ἡμῶν τύπον καὶ νὰ πλησιάζομεν αὐτὸν πάντοτε πρὸς τὸ ἰδανικὸν αὐτοῦ. Ἡ τελευταία πνοὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν πρέπει νὰ ᾔη εἰς τελευταῖος πόθος πρὸς τι ὠραιότερον ἡμῶν, πρὸς ἓνα κόσμον καλλήτερον τοῦ ἡμετέρου.

Πᾶς ἄνθρωπος κατέχει ἀκτῖνα τῆς ἀνθρωπίνης καλλονῆς. Οὐδεὶς δὲ τὰς κατέχει ἀπάσας. Ἐξαιρουμένων ὀλίγων ἀτυχῶν δυσμόρφων, καὶ δὴ ἀββύστων, οὐδεὶς ἄνθρωπος εἶνε ἀπολύτως ἄσχημος. Ἐκαστος δ' ἔχει σπινθῆρά τινα πρὸς ὃν ἀνταποκρίνεται ἄλλο πλάσμα, σπινθῆρα συμπαιθείας, ὅπως δύο πυγολαμπίδες πτερυγίζουσαι εἰς τὰ σκότη θερινῆς νυκτὸς ἀνταλλάσσουσιν ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις διὰ τῶν φωτεινῶν αὐτῶν ἀκτίνων.

Γυνὴ τις ἔχει τὴν χάριν, ἀλλὰ μειονεκτεῖ κατὰ τὸ μεῖδιωμα τῶν χειλέων. Ἀνὴρ τις εἶνε Ἀπόλλων, ἀλλ' ὄχι Ἡρακλῆς. Εἶνε Ζεὺς, ἀλλ' ὄχι Ἐρως. Ἐκαστος δὲ πρέπει νὰ καλλιεργῆ

⁴ Ἀριστοτέχνημα τῆς ἑλληνικῆς γλυπτικῆς ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Βατικανοῦ ἐν Ῥώμῃ.

τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ καλλονήν, τὴν τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ τέκνων, τὴν τῶν προσφιλῶν εἰς αὐτὸν προσώπων.

Ἡ θεραπεία αὕτη τῆς καλλονῆς δὲν εἶνε οὔτε ἑλληνικὴ τρυφηλότης, οὔτε ἀνατολικὴ φιληθονία, ἀλλ' ὑποταγὴ εἰς τοὺς ἀγιωτάτους τῆς φύσεως νόμους. Καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἀπέβαλε τοῦ ναοῦ τοὺς δυσμόρφους, οὔτε ἀνέχεται ἱερεῖς ἀναπήρους. Μὴ ἀξιοῦτε ἐπομένως νὰ ἔχητε ἐπιείκειαν ἀνωτέραν τῆς τοῦ Θεοῦ.

Ἀγαπάτε τὸ ὠραῖον, τὸ ὁποῖον εἶνε μίᾳ τῶν μεγίστων δυνάμεων τοῦ κόσμου, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Πλάτων, ὁ ἐν σοφοῖς σοφός, ἔθετεν εὐθύς μετὰ τὴν υἰεῖαν, ὅτε ἀπὴρήθῃαι τὰ μέγιστα μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν. Εὐθύς μετὰ τὴν υἰεῖαν καὶ... πρὸ τοῦ πλοῦτου.

Μὴ προσλαμβάνετε ποτὲ δανείους ψευδεῖς καλλονάς, διότι τὸ ψεῦδος δὲν δύναται νὰ ἦν ὠραῖον, καὶ ἐνθυμήθητε, ὅτι ἡ ἐν ἐπιγνώσει λατρεία τοῦ ἀγνώστου τούτου Θεοῦ εἶνε ἔργον ἀγωγῆς καὶ ἠθικῆς.

Ὁ ὠραῖος μεταδίδει περὶ ἑαυτὸν πολλὴν χαρὰν. Τὸ ὠραῖον πλάσμα βαδίζει πάντοτε περιβαλλόμενον ὑπὸ ἀκτινοβόλου αἴγλης, ἥτις παρηγορεῖ τοὺς προσβλέποντας εἰς αὐτὸ ὀφθαλμούς, καὶ ἐμπνέει ἀγαπὴν εἰς πάντας τοὺς ἔχοντας τὴν τύχην ν' ἀναπνέωσιν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κυκλοῦ.

Ἐλευσεται ποτε ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ ἐπιστήμη θὰ διδάξῃ τὸ δημιουργεῖν ἀνθρώπους ὠραίους, ὅπως ἡ τέχνη διδάσκει τὸ κατεργάζεσθαι ἀγάλματα τοῦλάχιστον συμμετρα. Ἄλλ' ἀπὸ τούδε ἡ υἰγιεινὴ προφυλάττει ἀπὸ πολλῶν τερατωδῶν ἐκτροπῶν, ἀπὸ πολλῶν ἀσχημιῶν, διδάσκει δὲ νὰ μεταδίδωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν τὸ προσφιλές τῆς υἰεῖας χρῶμα, τὸ ὁποῖον εἶνε ἤδη ἀληθῆς καλλονή. Περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἰκρωμάτος ἐφ' οὗ στηρίζεται ὁ ἀνθρώπος, περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς οὕτως εἰπεῖν τοῦ καλεστοῦ, θέλει φροντίσει ἡ ἐπιστήμη τοῦ μέλλοντος. Ἄλλ' ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη καθιστᾷ ἡμᾶς κυρίους τοῦ δέρματος, τῶν βοστρύχων, τῶν ὀνύχων, ὁλοκλήρου εἰς ἓνα λόγον τῆς ἐξωτερικῆς περιφερείας τοῦ ἀνθρωπίνου περιβλήματος, τὸ ὁποῖον πρῶτον προσβάλλει τὸν ὀφθαλμόν, ὅτε θεωροῦμεν τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα. Εἰς τὰς ὀλίγας σελίδας τοῦ βιβλιαρίου τούτου, καταβαίνομεν ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν καὶ γαληνιαίων ἐκτάσεων τοῦ ἰδανικοῦ εἰς τὴν ταπεινὴν τῆς πρακτικῆς ἀτραπὸν, θέλετε εὑρεῖ πολλὰ παραγγέλματα πρὸς συντήρησιν τῆς φυσικῆς καλλονῆς ἢ καὶ πρὸς δημιουργίαν ταύτης. Θέλετε εὑρεῖ ὄπλα ἀμυντικὰ κατὰ τῶν ἀπατηλῶν καλλονῶν, τὰς ὁποίας πλάττωσι τὰ κοσμητικὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποία δελεάζουσι μὲν τὴν ματαιότητα, κατασπαταλῶσιν ὁμως τὴν εὐεξίαν ἡμῶν.

Ἀποκρούετε τὴν καλλονὴν ἐκείνην, ἣτις δὲν εἶνε θυγάτηρ τῆς υἰεῖας. Ἀποκρούετε τὴν καλ-

λονὴν ἐκείνην, ἣτις εἶνε εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ πρὸς τὴν ἠθικὴν.

Ὁ ζητῶν τὴν καλλονὴν εἰς τὴν τετάρτην σελίδα τῶν ἐφημερίδων, ἢ εἰς τὸ κομμωτήριο, εἶνε ὅμοιος πρὸς τὸν ζητοῦντα ἀδάμκτας ἐντὸς κοπρῶνος, ἢ ἀρετὰς ἐντὸς τῶν εἰρκτῶν. Οὗτος πρέπει νὰ μεταβάλλῃ διεύθυνσιν καὶ ὁδόν, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν καλλονὴν εἰς τὰ βιβλία τῆς υἰγιεινῆς καὶ τῆς ἠθικῆς.

Ζητεῖτε πρὸ πάντων τὴν καλλονὴν ὅπου αὕτη εὑρίσκεται, καὶ λάβετε ὑπ' ὄψει, ὅτι ἐκφέρων τὴν παραγγελίαν ταύτην οὐδαμῶς κρύπτομαι ὀπισθεν ἐνὸς λογοπαίγνιου ἢ ἐνὸς λογογρίφου.

Εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος μὴ θέλετε νὰ ἔχητε τὰς καλλονὰς τοῦ τριακοστοῦ, οὔτε εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν ἀγωνιάτε διὰ νὰ ἦσθε περικαλλεῖς ὅπως κατὰ τὸ τριακοστὸν. Πᾶσα ἡλικία ἔχει τὴν καλλονὴν τῆς, ὅπως ἔχει καὶ τὸν τύπον τῆς. Δὲν ὑπάρχει μεγαλοφυΐα ἰκανὴ νὰ δημιουργήσῃ τὴν καλλονὴν ἐκτὸς τοῦ τύπου τῆς φύσεως. Δύναται τις νὰ πλαστογραφήσῃ, νὰ υποκριθῇ, δύναται ν' ἀνοίξῃ τὰ ἄδυστα τοῦ ναοῦ δι' ἀπάτης, ἀλλ' ἂν προσέξῃ ὁ ἱερόσυλος μὴ βιασθῇ νὰ ἐξέλθῃ μετ' αἰσχύνης.

Εἶνε τῶ ὄντι ὠραῖον τὸ βρέφος, τὸ ἐκ ῥόδων καὶ κρίνων θεῖον ἐκεῖνο δοκίμιον! Ὑπὸ τὸ ἀθῶον ἐκεῖνο μειδιάμα, ὑπὸ τὴν ῥοδοδάκτυλον ἢ ἡλίον ὅστις ἀκόμη δὲν ἀνέτειλε, κρύπτεται μέλλον τὸ ὁποῖον οὐδεὶς δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶνε ἐπιγεγραμμένη ἡ λέξις ἀνθρώπος! — Ἐν Χ (ἐν ἄγνωστον) ἀνθρώπινον, τὸ ὁποῖον ἦδη ἀγαπᾷ καὶ εἰσέτι δὲν μισεῖ! Ὅποια καλλονή!

Καὶ τὸ παιδίον, δὲν εἶνε καὶ ἐκεῖνο ὠραῖον; Ὁ ἥλιος τοῦ νοδὸς δὲν λάμπει ἀκόμη διὰ τοῦ πύρινον αὐτοῦ δίσκου ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ἀλλ' αἱ πρῶται ἀκτῖνες χρυσοῦσιν ἤδη τὰς κορυφὰς τῶν ἀπωτέρων ὄρεῶν. Καὶ καθ' ἐκάστην περιμένεται μετὰ περιφόβου ἀγωνίας ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἀστέρου. Καὶ ἐν τούτοις τὸ παιδίον ψαλλίζει ἤδη τὴν γλῶσσαν τῆς ἀθωότητος. Εἶνε ἤδη δηκτικόν, ἀλλ' ὄχι εἰσέτι κακόβουλον. Κινεῖται ὡς θύελλα, ὡς πυροτέχνημα. Εἶνε ἐν ὄν ὄλον θερμὴν, ὄλον χαρὰν, ὄλον ἀπερίσκεψία. Εἶνε ἡὼς ἤδη γενομένη ἡμέρα.

Καὶ ὁ νέος, δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ Θεὸς τῆς καλλονῆς; Δὲν εἶνε ὁ Ἀπόλλων τοῦ ἀνθρωπίνου Ὀλύμπου; Ὁ νέος εἶνε ἀκόμη περιχρυσὸς ὑπὸ τῆς ῥοδίνης ἡοῦς, ἀλλ' ἤδη περιφλεγῆς ὑπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου καὶ εὐώδης ὑπὸ τῶν θερμῶν ἀρωμάτων τοῦ κήπου τῆς ζωῆς. Ἀληθῶς δὲν εἶνε οὗτος ζῶσα ἀρμονία ἰσχύος καὶ εὐκαμφίας, δυνάμεως καὶ χαρίτος; Δὲν ἔχει τὴν ἀστραπὴν τῆς

διανοίας και τὴν λάμψιν τοῦ ἔρωτος ; Δὲν ἔχει τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διὸς και τὰ θελκτικὰ κάλλη τοῦ Ἀπόλλωνος ; Δὲν εἶνε τὸ ὠραιότατον πλάσμα τῆς οἰκουμένης ;

Και ὁ μεσηλιζ δὲν εἶνε και αὐτὸς ὠραῖος ; Ἡ γαληνιαία ἡρεμία τῆς εἰς ἑαυτὴν πεποιθυίας δυνάμεως, ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς στάσεως, ἡ εἰς ἀνδριάντα μᾶλλον ἢ εἰς εἰκόνα ἀρμόζουσα καλλονή, ἡ εὐγενὴς ὑπερφάνεια και ἀξιοπρέπεια, τὸ θάρρος ἄνευ τοῦ θράσους, ἡ χάρις μετασηματισθεῖσα εἰς δύναμιν, ταῦτα πάντα δὲν εἶνε τόσαι καλλοναὶ τοῦ θέρου τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ;

Και τὸ γῆρας τοῦ ὑγιοῦς ἀνθρώπου δὲν εἶνε και ἐκεῖνο πλήρες ποικίλων καλλονῶν ; Δὲν εἶνε δι' αὐτὸ προωρισμένοι οἱ ἀμάραντοι τοῦ λυκόφωτος τῆς ἐσπέρας, ὁ ἡρεμος και ἀνώδυνος κάματος, ἡ συμπαθὴς τρυφερότης τοῦ βλέμματος, αἱ ἐπάργυροι καλλοναὶ τοῦ πώγωνος και τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, και πᾶσα ἐκεῖνη ἡ ὀλυμπία μεγαλειότης μακροῦ βίου, διελθόντος ἐν εὐγενεῖ ἀγωνίαι και ἐν ἐργασίᾳ ;

Ὅχι, ὁ ὑγιὴς ἀνθρώπος δὲν εἶνε ἄσχημος εἰς καμμίαν ἡλικίαν τῆς ζωῆς. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶνε ἄσχημον, εἶνε τὸ παιδίον τὸ καλωπιζόμενον ὡς νεανίας ; εἶνε ὁ νεανίσκος ὅστις βιάζει τὰ ἐφηβικὰ αὐτοῦ χεῖλη ὅπως στολισῆ αὐτὰ διὰ θελγῆτρον ἀνήκοντος εἰς ἡλικίαν ὠριμωτέραν. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶνε φρικῶδες νὰ τὸ βλέπη τις, εἶνε ὁ ρυτιδωμένος γέρον ὁ φέρων μελανοὺς ὡς τὸν ἔθενον βοστρύχους, εἶνε ὁ ἀνθρώπος ὁ μεταμορφωμένος ὀλόκληρος ὡσεὶ ψεῦδος ζῶν, ὡσεὶ πλαστογραφημένος συνάλλαγμα, ὡσεὶ μεταμφισμημένος ὡς ἐν ἀποκρέμῳ ἄλλ' ὑποκρινόμενος πρόσωπον σοβαρόν, ὅμοιος πρὸς παρωδιαν προκαλοῦσαν τὸν θρήνον.

Εἶνε ὠραῖος ὁ φοῖνιζ ὁ ἐκ τῶν φειδωλῶν ἄμμων τῆς ἐρήμου γνωρίζων νὰ ἐξάγῃ τόσον χυμὸν, δι' οὗ ἀποστάζει τὸ μέλι τῶν καρπῶν του ; ὁ παρηγορῶν ἀπὸ τῆς φλογεροῦς ζήρασις τῶν τροπικῶν διὰ τῶν μακρῶν ἀειθλῶν βοστρύχων του. Ἄλλ' εἶνε γελοῖος ἐν τοῖς φυτοκομείοις τῆς Νορθηγίας ὁ μικρὸς ἐκεῖνος κορμὸς τοῦ φοῖνικος, ὁ ἐκ τῆς πλινθίνου φυλακῆς του προβάλλων τὸν βραχίτικόν και ὡσεὶ ὀργίλον κλάδον του.

Εἶνε μεγαλοπρεπὴς ἡ ἐπὶ τοῦ ἄλπινειοῦ βράχου πεύκη ἡ ὑψοῦσα τὴν σεβαστὴν και ὑπὸ τῆς χιόνος ἐπάργυρον κεφαλὴν τῆς, και διὰ τῆς θερμαινούσης τοὺς πόδας αὐτῆς χλόης διατηροῦσα αἰωνίως τὸ πράσινον χροῖμα τῶν κλάδων τῆς ὑπὸ τὸν ἥλιον τοῦ Ἰουλίου και ὑπὸ τὰ πάγη τοῦ Ἰανουαρίου. Ἄλλ' εἶνε γελοῖα ἡ ἐλάτη τῆς Νορ-

θηγίας, ἡ ἐν θερμῇ κήπῳ τῆς Ἰταλίας προτάσσουσα ὄνομα μεγαλύτερον τοῦ ἀναστήματός τῆς.

᾽Ω ἀνθρώπινοι φοῖνικες, ἀφίσατε τὰς χιόνους εἰς τὴν πεύκην !

᾽Ω ἀνθρώπινοι ἐλάται, ἀφίσατε τὸν γλυκὺν τοῦ φοῖνικος καρπὸν εἰς τὸν φοῖνικα !

Ἐκάστη καλλονὴ ἔχέτω τὴν ἀρμόζουσαν εἰς αὐτὴν θέσιν. Ἐκάστη καλλονὴ ἔστω ἀληθὴς !

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΑΙ ΝΕΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ

Τορπίλλα: και τορπιλλοφόρα.

Ἡ ἐφευρέσις τῆς τορπίλλης και τῶν τορπιλλοφόρων, τῶν φοβερῶν τούτων ὀργάνων, παρήγαγεν ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ ναυτικοῦ πολέμου πλήρη ἐπαναστάσιν. Ἄπασα ἡ ἀρχαία τακτικὴ κατεστράφη, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρξε δυνατόν νὰ γείνη οὐδὲν κρίσιμον πείραμα — καθόσον δὲν ἐγένοντο μεταξὺ τῶν μεγάλων ναυτικῶν δυνάμεων πόλεμοι ἐν οἷς τὰ τορπιλλοφόρα νὰ δυνηθῶσι νὰ διαδραματίσωσι πρόσωπόν τι—κατανοοῦμεν ὅτι, ὅταν συζητῶμεν περὶ τῆς σχετικῆς ἀξίας τῶν διαφόρων στόλων, συζητοῦμεν περὶ ἀγνώστου. Οὕτω δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο συγκινεῖ οὐ μόνον τὸν ναυτικὸν κόσμον, ἀλλὰ και τὸν τύπον και ἅπαν τὸ κοινόν. Ἄν ἀναγνώσῃ τις ἀπάσας τὰς σπουδαίας γαλλικὰς ἐφημερίδας ὡς και τὰς εἰδικὰς ἐφημερίδας, θέλει ἰδεῖ πόσον ὁ ναυτικὸς κόσμος εἶνε ἀνήσυχος ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰσόδου τοῦ νέου τούτου μαχητοῦ, ὅστις ἀνέτρεψε διὰ μιᾶς πᾶσας τὰς παραδόσεις τοῦ παρελθόντος.

Και τῶ ὄντι, τὸ τορπιλλοφόρον ἐμπνέει εἶδος βαθείας και μυστηριώδους ἐντυπώσεως και παρ' αὐταῖς τοῖς ναύταις ἡ ἀκόλουθος περιόρις ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ κ. Γκουζάρ « Τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν — Ὠρηκτὰ και τορπιλλοβόλα » εἶνε καταπληκτικὴ ἀπόδειξις. « Εἶνε περιεργότατον, λέγει ὁ ἀρχαῖος ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν, και διδασκικώτατον νὰ σπουδάσωμεν, ἐφ' ὅσον δυνάμεθα νὰ τὸ πράξωμεν ἐν προσποιητῇ μάχῃ, τὴν ἠθικὴν κατὰστασιν τῶν πληρωμάτων τῶν θωρηκτῶν, ἅτινα γνωρίζουσιν ὅτι κατὰ τὴν νύκτα θέλουσι προσβληθῆ παρὰ τῶν τορπιλλοφόρων. Ἐνῶ ἔτι ἡ σελήνη εἶνε ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, και γνωρίζουσιν ὅτι τὰ τορπιλλοφόρα δὲν θέλουσι παρουσιασθῆ, εἰσὶν οἱ ἀνδρες ἐν προφανεῖ καταστάσει νευρικῆς παραχῆς. Ἐσήμανεν ἡ κατάκλισις, ἀλλ' οὐδεὶς κατεκλίθη, ἅπαντές εἰσιν ἐκεῖ, ἀγωνιῶντες, ἐξερευνῶντες τὸν ὀρίζοντα, παρεξηγοῦντες τὸν ἐλάχιστον κρότον.

Εἶτα ἡ σελήνη ἐξαφανίζεται, ἡ πολεμικὴ ἔγερσις σημαίνει πανταχοῦ, και ἡ ἀγωνία διπλασιάζεται. Τέλος δὲ οἱ σκοπιωροὶ ἀγγέλλουσι τὸν